

enige med forslagsstillerne i, at det danske arbejdsmarked har store problemer med at få skabt den etniske ligestilling. Målet er vi altså enige om.

Når vi taler om det rummelige arbejdsmarked og om at forsøge at dæmme op for marginaliseringen i samfundet, hører etniske minoriteter også med til billedet, og det må vi ikke glemme. Nye danskere skal i lige så høj grad som indfødte danskere have muligheder på arbejdsmarkedet, men det er ikke altid tilfældet i praksis, og det kan vi ikke være bekendt.

Når det så er sagt, er det vigtigt at understrege, at der rent faktisk er blevet iværksat mange initiativer, som har til formål at løse dette problem, og så sent som i går blev yderligere en række initiativer præsenteret af regeringen. Det er initiativer, som vil være med til at skabe en holdningsændring over for personer med anden etnisk baggrund eller tokulturelle personer, som er et af de nye begreber, der nu også bliver ført ind i debatten.

Helt grundlæggende er etnisk ligestilling på arbejdsmarkedet jo et holdningsspørgsmål, og derfor lægger vi i Det Radikale Venstre utrolig stor vægt på, at det, der præsenteres, hver gang skal være håndtag fremfor håndjern.

SF foreslår, at reglerne om etnisk ligestilling skal ændres, så de svarer til reglerne for køns- ligestilling, men Folketinget vedtog allerede i 1996 forskelsbehandlingsloven, og den vil vi nøjes med at henvise til.

SF foreslår også, at det offentlige skal stille krav om en etnisk ligestillingspolitik hos de virksomheder, som offentlige virksomheder og institutioner handler med. Her kan jeg ikke lade være med at komme ind på, at det meget let kan komme til at lugte af kvoteordninger. Det er ikke nævnt direkte i forslaget, men det kan let komme til at lugte af det, og fra Det Radikale Venstres side vil vi meget gerne og meget stærkt advare imod, at man forfalder til den tro, at man gennem en eller anden form for kvoteordningsløsning kan løse alle de problemer, som vi har diskuteret i dag. For at sætte tingene på spidsen mener vi simpelt hen, at kvoteordninger er nedværdigende, netop fordi det i sig selv er nedværdigende at være i en situation, hvor man kan have en fornemmelse af, at man ikke er tilknyttet til en arbejdsplads på grund af sine evner, men fordi man er en del af en kvote.

På den baggrund mener vi ikke, at det på nuværende tidspunkt er ønskeligt at gribe ind på det område, og vi mener egentlig heller ikke, at

det vil blive nødvendigt fremover. Jeg vil nøjes med at henvise til, at det allerede i dag er tilladt at stille krav om en ligestillingspolitik efter de regler, vi kender. Man skal udnytte de muligheder, og vi vil også meget gerne være med til at opfordre til, at man udnytter den type muligheder fra det offentliges side.

Selv om Det Radikale Venstre deler SF's bekymring over den manglende ligestilling på arbejdsmarkedet, kan vi altså ikke støtte beslutningsforslaget, sådan som det foreligger her. Vi vil nøjes med at henvise til det katalog – eller ikke nøjes, for det er jo faktisk et ret stort katalog – som blev fremlagt af regeringen i går, samt til de tiltag, der i øvrigt er blevet iværksat fra regeringens side på dette område.

Jette Gottlieb (EL):

Vi er glade for, at SF kommer med dette forslag, og vi vil også tilslutte os intentionerne i det.

Det er jo desværre sådan, at vi her i landet har et arbejdsmarked, som man uden at overdrive kan betegne som ekstremt diskriminerende over for folk med en anden etnisk herkomst end den leverpostejfarvede. Vi kan jo starte med at konstatere, at den officielle arbejdsløshed for indvandrere fra lande uden for EU og Nordamerika er godt 25 pct. eller fire gange så meget som arbejdsløsheden blandt de indfødte danskere. Det er i sig selv en indikator for, at der er noget galt, og det bliver ikke bedre, hvis vi sammenligner os med andre europæiske lande. Her hører vi til i den tungere ende.

Hvis vi så kigger nærmere på nogle af de omstændigheder, som ligger til grund for de tal, kan vi få indtryk af, hvordan man kan medvirke til at rette op på det, jeg vil betegne som en skamplet på arbejdsmarkedet:

For det første er der den gruppe indvandrere, som faktisk kommer med en mellem- eller videregående uddannelse fra deres hjemland. Det kan være ingeniører, IT-uddannede, civiløkonomer, sygeplejersker osv. Alt for ofte bliver deres uddannelse og kompetence ikke anerkendt i virksomhederne, hvad enten man taler om de offentlige eller de private, og uddannelsessystemet er ikke indrettet på at give relevante efteruddannelser, hvis det er nødvendigt. Det kan føre til, at vi ser udenlandske ingeniører, der arbejder som taxachauffører, samtidig med at der tales om mangel på ingeniører og om import af samme. Det er selvfølgelig et godt og et vigtigt arbejde at være taxachauffør, men det er